

ХРИСТОС ПРАВДА НАША

Елън Уайт

ХРИСТОС ПРАВДА НАША	1
<i>Елън Уайт</i>	1
Нашата единствена надежда - заслугите на Христос	3
Гледай и живей	4
Един Божи дар - покаянието	5
ЕДНА СТАРА ИСТИНА, ПРЕДСТАВЕНА В НОВ АСПЕКТ	6
Вестта, отправена към Лаодикия	7
ИСТИНА, ПРИДРУЖЕНА ОТ БОЖЕСТВЕНИ ПРЕПОРЪКИ	9
Вест от Бога	9
Никаква склонност към греха	10
Крайно учение	10
Вестта носи плод	10
Началото на "Високия вик"	11
Да направим своя Христовата правда	12
ХРИСТОС - ПЪТЯТ НА ЖИВОТА	13
Вярата - условие за обещанието	14
Той става наша правда	16
"ОСТАВИЛ СИ ПЪРВАТА СИ ЛЮБОВ"	16
Любовта и вярата трябва да бъдат представени заедно	17
Истината за вестта на Третия ангел	18
СЪВЪРШЕНО ПОСЛУШАНИЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС	19
Гледайте Исус	20

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ВЯРАТА И ДЕЛАТА	21
Да се защитават някои доктринални точки	22
Никакъв компромис с греха	23
Да сътрудничим на Бога	24
В същото време да се покоряваме на Светия Дух	25
Исус приема нашите стремежи	26
ХРИСТОС - ЦЕНТЪР НА ВЕСТТА	26
Гледайте към кръста	27
ОПРАВДАНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА	30
Значението на вярата	32
Вменена правда	33
Обещанието на Духа	35
Добрите дела са плод на вярата	37
СКЪПОЦЕННИЯТ БИСЕР	38
<i>ХРИСТОС ПРАВДА НАША</i>	41
ВЕСТТА ХРИСТОС НАША ПРАВДА	42
<i>Какво е правда?</i>	42
Вестта за Христовата правда	44
Вменена правда:	44
Христос наша правда	45
Придадена правда	45

"Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоан 1:9).

Бог иска от нас да изповядаме греховете си и да смирим сърцата си пред Него. Същевременно ние трябва да Му се доверим като на нежен Баща - Той не изоставя онзи, който Му се доверява. Мнозина от нас могат да повярват едва като видят с очите си, а не със сърцето. Т.е. ние вярваме само в това, което виждаме, вместо да оценим в истинската им стойност обещанията на Божието слово. Не можем да опозорим Бога повече от това да покажем, че не се доверяваме на казаното от Него и да се питаме, дали действително Господ се безпокои за нашата съдба или ни заблуждава.

Бог не ни отхвърля поради греховете ни. Може да се случи да сгрешим и с това да наскърбим Неговия Дух. Но ако се покаем, ако отидем при Него със съкрушени сърца, Той няма да ни отблъсне. Съществуват препятствия, които трябва да се отстранят. Подхранвани са лоши чувства, има гордост, себедоволство, нетърпение, роптание. Всички тези неща допринасят за отделянето ни от Бога. Необходимо е греховете да бъдат изповядани!

Благодатта трябва да извърши в нас едно по-дълбоко дело. Онези, които се чувствуват слаби и обезкуражени, имат възможност да станат силни за Бога и да вършат благородна работа за Господа. Но те трябва да застанат на по-високо стъпало и да не се оставят да бъдат повлияни от егоистични подбуди.

Нашата единствена надежда - заслугите на Христос

Трябва да се оставим да бъдем наставлявани в училището на Христос. Нищо, освен Неговата правда, не може да ни даде правото да се радваме на което и да е от благословенията на завета на благодатта. Тези благословения от дълго време са обект на нашите желания и усилия. Ако не сме ги получили още, то това е, защото сме подхранвали мисълта, че можем да направим нещо самите ние, за да ги заслужим. Макар в същото време да вярваме, че Исус е един жив Спасител, не сме отклонили погледите си от самите нас. Не трябва да мислим, че нашата собствена доброта и личните ни заслуги могат да ни спасят. Благодатта на Христос - ето нашата единствена надежда за спасение. Господ ни е обещал чрез Своя пророк: "Нека остави нечестивият пътя си, и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили за Него, и

към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро" (Исая 55:7). Нека приемем това обещание така, както е дадено и да не вземаме чувствата за вяра! Когато се доверим напълно на Бога и се облекнем на заслугите на Исус - Спасителя, Който прощава греховете, ще получим цялата желана помощ.

Ние гледаме на себе си така, като че ли имаме сила да се спасим, а Исус умря за нас, именно защото сме не сме способни на това. Не би трябвало да се обезкуражаваме, като че нямаме Спасител, или като че ли Той няма никакво милостиво намерение по отношение на нас. Дори и в този момент Исус работи за нас и ни кани да се приближим към Него.

Ние го обиждаме с нашето неверие. Учудващо е как се отнасяме с нашия най-добър приятел, колко малко доверие имаме в Него, Който е способен да ни спаси съвършено и Който ни е дал толкова доказателства за голямата Си любов.

Мои братя, очаквате ли вашите заслуги да ви препоръчат пред Господното благоволение? Мислите ли, че трябва да се освободите от греха, преди да се доверите на Неговата спасяваща сила? ... Ако това са мислите, които вълнуват вашия ум, боя се, че няма да получите никаква сила и накрая ще се обезкуражите.

Гледай и живеи

В пустинята, когато Господ позволи на отровните змии да хапят бунтуващите се израилтяни, Мойсей получи заповед да издигне една медна змия и да прикани всички ухапани да погледнат към нея, за да живеят.

Мнозина не повярваха в силата на изцелението, посочено от небето, тъй като бяха заобиколени от мъртви и умиращи. Те бяха загубени без Божествената помощ. При все това, продължаваха да се оплакват от болките и от раните си, от неизбежната смърт, до момента, в който силите им се изчерпваха, погледът им се помрачаваше, макар че им бе предложено моментално изцеление. "И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14-15). Ако вие съзнавате грешното си състояние, не изразходвайте всичките си сили, за да се отклонявате от греха, но гледайте и живеете! Исус е нашият единствен Спасител! Дори, ако милиони човешки същества, нуждаещи се от изцеление, отхвърлят благодатта, която Той ни предлага, никой, доверяващ се на Неговите заслуги, няма да бъде оставен да погине. Ако ние разбираме, че без Христос нашето положение е отчайващо, нека не се

обезкуражаваме, но да уповаваме на разпнатия и възкръснал Спасител! Бедни души, засегнати от болестта на греха и обезсърченията, гледайте и живеете! Исус даде Своята дума: Той ще спаси всеки, който се обърне към Него! Идете при Исус и вие ще намерите мир и покой. Още сега ще имате това благословение. Сатана ви внушава, че сте безсилни, неспособни сами да го получите. Вярно е, че вие сте немощни, но издигнете Исус и кажете: "Аз имам един възкръснал Спасител! Аз се доверявам на Него! Той няма да позволи да бъда смутен! Аз ще победя в Неговото име! Той е моя правда и мой венец на радост". Нека никой тук не мисли, че неговият случай е отчайващ, защото това не е така! Вие се виждате грешен и недостоеен и именно за това имате нужда от Спасител! Ако имате грехове за изповядване, не губете време! Тези моменти сега са по-скъпоценни от злато! "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (I Йоан. 1:9). Онези, които гладуват и жадуват за правдата, ще бъдат наситени - Исус е обещал това. О, какъв скъп Спасител! Обятията Му са отворени да ви приеме, голямото Му сърце, изпълнено с любов, ви чака, за да ви благослови.

Има такива, които мислят, че трябва да изчакат, за да докажат, че са реформатори и едва тогава да поискат благословение от Господа. Но тези скъпи души могат да искат това благословение още сега. Необходима им е Неговата милост и Духът Му, за да дойдат в помощ на немощта им, без което те не ще могат да формират християнски характер. Исус обича да ни вижда как отиваме при Него такива, каквито сме: грешни, немощни, зависими от Него.

Един Божии дар - покаянието

Покаянието, както и прощението, са дар от Бога в името на Христос! Именно чрез влиянието на Светия Дух, ние биваме убедени в грях и чувствуваме нужда от прощение. Само онзи, който е дълбоко разкаян, може да бъде опростен. Божията благодат е това, което произвежда покаяние в едно сърце. Той, Който познава всички наши слабости и грешки, ще ни дойде на помощ.

Има такива, които идват при Бога чрез покаяние и изповед, но които, обаче, небрежат да искат както трябва Божиите обещания. Те не виждат, че Исус е един винаги присъстващ Спасител. Не са готови да предадат душите си на Неговото съхранение и да разчитат на Него да довърши делото на милост, започнато в сърцата им. Докато мислят, че са се предали всецяло в ръцете на Бога, те продължават да

разчитат твърде много на себе си. Не гледат към Бога, за да бъдат пазени от Неговата сила, но смятат, че са приети от Него поради това, че остават бдителни срещу изкушението и изпълняват някои задължения. Никаква победа не възнаграждава подобна вяра. Такива лица правят напразни усилия. Техните души остават в робство. Те ще получат покой едва след като положат товара си в нозете на Исус.

Необходима ни е постоянна бдителност и искрено любещо благочестие. Тези неща идват по естествен път, когато чрез вяра една душа е пазена от силата на Бога. Ние не можем да направим нищо, за да спечелим Божието благоволение. Изобщо не трябва да се доверяваме на себе си, или на нашите добри дела. Когато отиваме при Христос, в качеството си на блуждаещи и грешни същества, намираме покой в Неговата любов. Бог ще приеме всеки, който се приближи до Него, разчитайки всецяло на заслугите на разпнатия Спасител. Тогава в сърцето се ражда любовта - никакъв възторг, а едно тихо и трайно доверие! Всеки товар става лек, защото игото, което Исус поставя върху нас, е леко. Дългът става радост, жертвата - удоволствие. Пътеката, която изглежда тъмна, блясва под лъчите на Слънцето на правдата. Това е ходене в светлина, така както самият Христос е светлина.

ЕДНА СТАРА ИСТИНА, ПРЕДСТАВЕНА В НОВ АСПЕКТ

По време на събранието в Канзас моята молитва бе да бъде сломена силата на врага и онези, които стоят в мрак, да отворят сърцата и умовете си, за да могат да приемат вестта, отправена им от Бога и да видят истината, изглеждаща нова за мнозина, като стара истина, представена под нова форма. На нашия добър и нежен Господ са били приписани качествата на Сатана. Мъже и жени, които търсят Бога (истината), Го виждат от толкова отдавна в една фалшива светлина, така че им е трудно да разпръснат пред очите си облака, забулващ Неговата слава. Мнозина от тях са живели в атмосфера на съмнение и им се струва невъзможно да приемат надеждата, предложена от Евангелието на Христос.

В събота бяха представени истини, които са нови за мнозина от слушателите. Бяха изнесени нови и странни неща от Словото Божие. Представени бяха истини, които слушателите никак не можеха да разберат и да приемат. Божиите пророчества направиха да бликне светлина, относно закона и Евангелието, показваща, че Христос е наша правда. Души, гладни за истината, сметнаха тази светлина за твърде

хубава, за да бъде приета. Но усилията, положени през тази събота, не бяха напразни.

Още в неделя сутринта имаше очевидно доказателство, че Божият Дух извършва големи промени в моралното и духовното състояние на присъстващите лица. Умове и сърца се предадоха на Бога и се дадоха хубави свидетелства от онези, които бяха живели в мрак. Един брат говори за постоянните борби, преди да приеме добрата вест на "Христос - правда наша". Борбата бе сурова, но Господ работеше с него. Умът му претърпя промяна и силите му се подновиха като разбра, че сам Христос е извор на целия живот и на всяка надежда за спасение. "В Него бе животът и животът бе светлина на хората" (Йоан 1:4). "И Словото стана плът и пребиваваше между нас, и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:14).

Един от братята, който извършваше службата, сподели, че се е радвал на благословието и любовта на Бога по време на събранието повече, отколкото когато и да било преди това. Друг брат заяви, че изпитанията, затрудненията и душевните му борби са били толкова големи, че е бил готов да изостави всичко. Той бе осъзнал, че му остава една единствена надежда - да получи в по-изобилна мярка Христовата благодат. Благодарение на влиянието, почувствувано по време на събранието, той бе усетил промяна в сърцето си и бе получил по-добро познание за спасението чрез вяра в Христос. Видял, че може да се радва на привилегията да бъде оправдан чрез вяра, този брат бе в мир с Бога и изповядваше със сълзи на очи какво успокоение и облекчение е почувствувал в сърцето си. При всяко събрание за споделяне на преживявания се чуваше да се говори за мир, за утеха, за радост, изпитани от онези, които бяха получили светлината.

Ние благодарихме от сърце на Господ за това, че можахме да представим скъпоценната светлина. Радвахме се при мисълта, че притежаваме една вест, съдържаща настоящата истина. Вестта, че Христос е наша правда, донесе утеха на мнозина. Бог каза на Своя народ: "Напред!" Посланието към Лаодикийската църква се отнася за нашето поведение. С каква яснота е описано поведението на тези, които се хвалят, че познават Словото Божие, докато те не чувствуват освещаващата му сила в своя живот. В сърцата им липсва гореща любов към Бога. Именно тази гореща любов прави Божия народ да бъде светлина на света.

Вестта, отправена към Лаодикия

Верният Свидетел казва на една безжизнена църква, в която Христос Го няма : "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл! Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата си" (Откр. 3:15-16). Обърни внимание на това, което следва: "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол..." (Откр. 3:17). Ето един народ, черпещ силата си от духовно познание и от придобивките, които има, без да отговаря на незаслужените благословения, с които Бог го е отрупал. Той е бунтовен, неблагодарен, забравил Бога, Който за него е баща, обичаш и прощаващ на неблагодарния си и покварен син. Съпротивил се е на милостта Му, злоупотребил е с привилегиите си, пропуснал е благоприятните случаи и се е оставил да потъне в себедоволство и плачевна неблагодарност, в един празен формализъм и лицемерие. С фарисейска гордост той се хвали до такава степен, че за него може да се каже: "Ти казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо".

Не изпрати ли Господ вест след вест на укор, на предупреждение, на апел към тези доволни хора? Не бяха ли презряни и отхвърлени Неговите съвети? Не се ли подиграха с вестителите, които Той бе изпратил? Не се ли отнесоха към думите им, като към празни приказки? Христос вижда това, което човек не вижда. Той вижда греховете, които без истинско покаяние рискуват да изчерпят търпението на един Бог, пълен с дълготърпение. Христос не може да се натовари с имената на човеците, показващи се доволни и изпълнени със самочувствие. Той не може да досажда на Своя Отец заради народ, който не изпитва никаква нужда от Неговата помощ и който се хвали, че знае всичко и притежава всичко.

Нашият велик Изкупител сравнява себе Си с богат търговец, който отива от дом в дом, като предлага своите скъпоценни стоки и казва: "Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене" (Откр. 3:18-20).

Нека изпитаме нашето стоене пред Бога! Да чуем съвета на верния Свидетел! Нека никой от нас не попречи на светлината да докосне сърцето му чрез предразсъдъците си, както направиха това юдеите. Нека не принуждаваме Христос да ни каже това, което каза и на тях: "И пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот!" (Йоан 5:40)

При всяко събрание, състояло се след последната Генерална конференция, души приемаха радостно скъпата вест за Христовата правда. Ние благодарим на Бога за тези души, осъзнавайки, че те имат нужда от нещо, което още не притежават - златото на вярата и любовта, белите дрехи на Христовата правда и колурия, който дава духовно зрение. Когато притежаваме тези неща, храмът на нашата душа не ще бъде един осквернен ковчег от мощи. Братя и сестри, умолявам ви, в името на Исус от Назарет, да присъедините вашите усилия към тези на Бога. Днес е благоприятен ден!

ИСТИНА, ПРИДРУЖЕНА ОТ БОЖЕСТВЕНИ ПРЕПОРЪКИ

Вест от Бога

Настоящата вест - ОПРАВДАНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА - е вест, изпратена от Бога. Тя е придружена от небесни акредитивни писма и носи плодовете на светостта. Ние се боим много, че някои, които имат голяма нужда от скъпата истина, не са се възползвали от нея, след като им е била представена. Те не са отворили вратите своите сърца и не са пожелали идването на божествения гост, като поради това са понесли тежка загуба. Наистина пътят, по който имаме да вървим, е тесен и кръстът ни се предлага на всяка крачка. Трябва да се научим да живеем чрез вяра - тогава най-тъмните часове ще бъдат осветени от благословените лъчи на Слънцето на правдата.

Ние сме в опасност, ако небрежим да изследваме всеки ден Писанията, за да търсим в тях светлина и познание. Благата на земята не се придобиват без усилие. Може ли да очакваме, че ще получим небесните благословения без действително усилие от наша страна? Съкровищата на истината трябва да бъдат разкрити. Псалмистът казва: "Изясняването на Твоето Слово просвещава, вразумява простите!" (Псалом 119:130) Нашият живот не трябва да бъде отделен от Божието Слово. Трябва да го поддържаме в ума си, да го приемаме с готовност в сърцата си, да го обичаме, да му се покоряваме. Ние имаме нужда също от много повече познания - трябва да бъдем просветени относно Спасителния план. От 100 души нито един човек не разбира и не прилага библейската истина, свързана с този въпрос - толкова необходима за нашето настоящо и бъдещо вечно щастие. Когато светлината започне да свети и направи така, че да се разбере ясно Изкупителния план, неприятелят се стреми много бързо да направи така, че сърцата на хората да бъдат лишени от тази светлина. Нека се приближим до Божието Слово със смирен и стремящ се към

разбиране ум. Нечистотите на заблудата ще бъдат пометени, дълго скриваните от нашия поглед скъпоценности на истината ще бъдат открити.

Чувствува се голяма нужда Христос да бъде проповядван като единствена надежда за спасение! Когато учението за оправдание чрез вяра бе представено на събранието в Ром (Ню Йорк), то за мнозина бе онова, което е свежата вода за жаден пътник. Мисълта, че Христовата правда се вменява, без да имаме заслуга за това от наша страна, като един свободен дар от Бога, изглежда скъпоценна ...

Никаква склонност към греха

Облечени с Христовата правда, ние няма да имаме никаква склонност към греха, защото Христос ще действа в нас. Може да ни се случи да правим грешки, но ще мразим греха, който стана причина за страданията на Божия Син.

Крайно учение

Съществуват велики истини, скривани дълго време под развалините на заблудата, които трябва да бъдат открити на хората. Учението за оправдание чрез вяра бе изгубено от погледа на мнозина, изповядващи, че вярват във вестта на третия ангел. Хора, представящи се за свети, бяха стигнали до крайност в това отношение. Казваше се с голяма ревност: "Само вярвай в Христос и ще бъдеш спасен, без Божия закон!" Това не е в хармония с Божието Слово. Една такава вяра е без основание. Тя не е скъпоценният бисер на истината, който Бог е поверил на Своя народ за настоящото време. Това учение отклонява искрени души. Светлината, бликаща от Словото Божие, открива факта, че законът трябва да бъде проповядван! Христос трябва да бъде издигнат, защото Той е Спасител, Който прощава престъпления, неправда, грях, но Който в никакъв случай не оневинява виновната и непокаяна душа.

Вестта носи плод

Ние имаме прекрасни събрания. Духът, който владееше събранието в Минеаполис, не се открива тук. Всички действия са в дисхармония. Делегатите са многобройни. Събранието, състояло се от 5 часа сутринта, бе многолюдно. Всички

свидетелства, които чух, имаха назидателен характер. Хората, които ги представиха, казаха, че миналата година е била най-добрата през техния живот. Светлината, излъчваща се от Словото Божие, относно оправданието чрез вяра - Христос правда наша, бе ясна и отчетлива. Имаше много интересни преживявания.

Аз присъствувах на всички утринни събрания, с изключение на две. В 8 часа брат Джонс представи темата за оправдание чрез вяра и пробуди жив интерес. Бе констатиран напредък във вярата и познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Неколцина от присъстващите, които преди това не бяха имали случай да чуят тази тема, я приеха и бяха изобилно нахранени от Господната трапеза. Тези, които се изказаха, единодушно заявиха, че тази вест на светлина, изпратена до нашата църква, съдържа истината, която ни трябва за това време. Завръщайки се в своите църкви, те не ще пропуснат да занесат божествената светлина, утеха и благословение. Ние имаме истински духовен празник. Имаме радостта да виждаме как души приемат светлината и обръщат поглед към Исус - Начинателя и Усвършителя на вярата. Христос е великият образец - Неговият характер трябва да стане наш характер. В Него се намира всяко съвършенство. Ако се отвърнем от човека и от всеки друг образец, с открито лице ние виждаме Исус в цялата Му слава. Тогава умът е завладян от мощното непобедимо чувство за Неговото превъзходство. Всеки друг обект ни става безразличен и всяка морална дисциплина, която не се стреми да възстанови в нас Неговия образ, е изоставена. Аз виждам висините и дълбините, възможни за достигане, ако само приемем всеки лъч и вървим към по-обилна светлина. Краят е близо! Бог бди да не бъдем намерени заспали във време като сегашното. Аз съм толкова благодарна, че виждам у нашите братя - служители на делото - готовност да изследват Писанията за себе си. Онова, което липсваше много досега, е задълбоченото изследване на скъпоценните истини, съдържащи се в Писанията, които би трябвало да се събират. Каква загуба претърпяваме, ако небрежим да разгънем цялата си умствена енергия, за да търсим с горещи молитви божественото осветление - то би ни помагало да разбираме Свящото Слово.

Аз вярвам, че ще има забележителен успех в нашата църква и едно по-пламенно желание да се върви в крак с вестите на третия ангел!

Началото на "Високия вик"

Всички вие, които твърдите, че вярвате в скорошното идване на Спасителя, изпитвайте Писанията повече от всякога! Защото Сатана е решил да приложи на дело всичките си средства за съблазняване, за да задържи душите в мрак и да заслепи умовете така, че да не виждат опасностите на времето, в което живеем. Нека всеки вярващ вземе Библията си с пламенна молитва, за да бъде просветен от Светия Дух относно истината и да се научи да познава по-добре Бога и Исус Христос, Когото Той е изпратил. Търсете истината като скрито съкровище и нека неприятелят бъде разочарован. Времето на върховното изпитание е неизбежно, защото Високият вик на третия ангел вече започна да ни открива правдата на Христос – Изкупителя на света, Който прощава греховете. Сега е началото на светлината, излъчваща се от ангела и тя трябва да изпълни цялата земя със своята слава. Задачата на всеки, който е бил докоснат от предупредителната вест, се състои в това да прослави Исус и да Го представи на света такъв, какъвто е открит в символите, изявен в откровенията, дадени на пророците, разкрит в уроците, в удивителните чудеса, извършени за хората. Изпитвайте Писанията! Те са, които свидетелствуват за Христос. Ако искате да стоите твърдо във времето на скръбта, трябва да познаете Христос, да приемете дара на Неговата правда, която Той вмениява на каещия се грешник.

Да направим своя Христовата правда

Преобразяването и помиряването се предлагат на човека в Христос. Пропастта, издълбана от греха, е запълнена от Голготския кръст. Исус е заплатил един пълен откуп и чрез него грешникът е опростен, а правдата на закона – запазена. Всички, които казват, че Христос е умилоствителна жертва, могат да се приближат и да получат опрощение на своите грехове. Чрез заслугите на Христос бе възстановена връзката между Бога и човека. Бог може да ме приеме като Свое чедо! Аз имам радостта, да Го наричам свой Баща. Той ме обича! Трябва да насочим надеждите си за небето единствено към Христос – нашия Заместник и Гарант.

Ние престъпихме Божия закон и затова никой не ще бъде оправдан чрез делата на закона. Най-добрите усилия, които човек може да положи със собствени сили, не струват нищо, за да удовлетворят святия, справедлив закон, който е бил престъпен. Но чрез вяра в Христос може да се осланяме на правдата на Божия Син, като напълно достатъчна. Христос удовлетвори изискванията на закона в Своето човешко естество. Той понесе проклятието на закона, вместо

грешника, "та да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот". Искрената вяра прави своя Христовата правда и грешникът става победител заедно с Христос, защото е станал участник в Божието естество. Така Божественото и човешкото се свързват. Да искаме да достигнем небето посредством делата си, като пазим закона, това означава да опитаме да направим невъзможното. Човекът не може да бъде спасен без послушание и делата му не трябва да произлизат от него. Христос трябва да произведе в него желанието и извършването им според добрата Си воля. Ако човек би могъл да се спаси чрез своите дела, той би имал основание да се радва на това. Усилието, положено от него, за да получи спасение със собствени сили, ни кара да мислим за жертвата на Каин. Всичко, което човек е способен да направи, е омърсено от егоизма и греха. Онова, което е приемливо в Божиите очи, е резултат от вярата. човекът прогресира, когато се стреми да спечели небето чрез заслугите на Христос! Гледайки Исус, Начинателя и Усвършителя на спасението, човек върви от сила към сила, от победа към победа, защото чрез Христос Божията благодат е извършила нашето цялостно спасение.

Невъзможно е да угодим на Бога без вяра. Живата вяра позволява на вярващия да вземе заслугите на Христос и да намери утеха и удовлетворение в Спасителния план.

ХРИСТОС - ПЪТЯТ НА ЖИВОТА

"Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: Времето се изпълни и Божието царство наближи! Покайте се и повярвайте в благовестието!" (Марко 1:14-15)

Покаянието е свързано с вярата! Евангелието го препоръчва като условие за спасение. Павел проповядваше покаяние. Той заявяваше: "Как не се посвених да ви излея всичко що е било полезно, и да ви поучавам и публично и по къщите, като проповядвах и на юдеи и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос" (Деян. 20:20-21). Няма спасение без покаяние! Никой непокаял се грешник не може да вярва в сърцето си така, че да получи правда. Покаянието е дефинирано от Павел: "Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние" (2 Кор. 7:10). Това покаяние няма никаква заслуга, но то подготвя сърцето да приеме Христос като единствен Спасител, единствената надежда за изгубения грешник.

Когато грешникът гледа закона, осъзнава своята вина и се чувства виновен (осъден). Той намира утеха и надежда само като гледа към Голготския кръст. Когато се осмели да се хване за обещанията, вярвайки в Божиите думи, спокойствие и мир завладяват душата му. Той извиква: "Господи, Ти си обещал да спасиш всички, които идват при Тебе, в името на Твоя Син. Аз съм една бедна душа, изгубена, немощна и без никаква надежда. Господи, спаси ме или ще загина!"... Вярата му се хваща за Христос и той бива оправдан пред Бога.

Ако е вярно, че Бог може да бъде справедлив, оправдавайки грешника чрез заслугите на Христос, също така е вярно, че никой човек не може да скрива душата си под дрехата на Христовата правда, продължавайки да извършва познати грехове или пренебрегвайки задълженията си. Бог изисква безусловно подаряване на сърцето, преди оправданието да е възможно. За да успее човек да запази своето оправдание, необходимо е постоянно послушание чрез активна жива вяра, действаща от любов и очистваща душата.

Яков писа за Авраам: "Авраам, нашият отец, не оправда ли се чрез дела като принесе сина си Исака на жертвеника? Ти виждаш, че вярата действуваше заедно с делата му, и че от делата се усъвършенствува вярата; и изпълни се писанието, което казва: " Авраам повярва в Бога; и това му се вмени за правда"; и се нарече Божий приятел. Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра" (Яков 2:21-24). За да бъде един човек оправдан чрез вяра, необходимо е тя да успее да командува чувствата му и импулсите на сърцето му! Именно чрез послушание вярата му става съвършена.

Вярата - условие за обещанието

Без благодатта на Христос грешникът е в безнадежно състояние. Нищо не може да се направи за него. Но Божията благодат му дава свръхестествена сила, която действа върху ума, сърцето и характера. Предаването на Христовата благодат ни позволява да различим отвратителното естество на греха и накрая го прогонва от храма на душата.

Вярата е това, което ни води близо до Христос и ни свързва с Него в спасителното дело. Вярата е условието, при което Бог е преценил, че може да обещае прощение на грешника. Не че вярата е достойна сама по себе си, но тя се хваща за заслугите на Христос, вместо престъплението и отстъплението на грешника. Щом той приеме Божия Син като свой личен Спасител, Бог прощава греховете му и го

оправдава даром, съгласно Своите сигурни обещания. Каещата се душа разбира, че оправданието ѝ идва от Христос, нейния Заместник и Гарант, Който е умрял за нея и се е предложил като изкупление и жертва.

"Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда". А на този, който върши дела, наградата му не се счита като благодеяние, но като дълг; а на този, който не върши дела, а вярва в онзи, Който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вменява за правда" (Римл. 4:3-5). Правдата се състои в това: покоряване на закона - законът изисква правда и именно нея грешникът дължи на закона. Но той е неспособен на това. Само чрез вяра може да се достигне до правда. Чрез вяра той може да донесе при Бога заслугите на Христос и Господ приема послушанието на Своя Син за сметка на грешника. Приета е Христовата правда вместо падението на човека и Бог прощава, оправдава каещия се и вярващия. Отнася се с него като че е праведен, обича го, както обича Своя Собствен Син. Така вярата се вменява за правда. Опростената душа напредва от благодат в благодат, от една получена светлина към друга, по-голяма. Тя може да каже с радост: "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост чрез окъпването, сиреч, новородението и обновяването на Светия Дух, когото изля изобилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, та, оправдани чрез Неговата благодат, да станем, според надеждата, наследници на вечен живот" (Тит 3:5-7).

Писано е още: "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога" (Йоан 1:12-13). Исус заявява: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:3). "Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоан 3:5). Идеалът, който ни е предложен, не е незначителен, защото ние трябва да станем Божи чада. Трябва да бъдем спасени като отделни личности. В деня на последния изпит ще се види кой е на служба при Бога и кой не Му е служил. Ние сме спасени като личности, повярвали в Господ Исус Христос!

Мнозина се заблуждават като мислят, че трябва да превземат небето, да направят нещо достойно, което да им осигури благоволенieto на Бога. Те се стремят да станат подобри със свои собствени усилия, без ничия помощ. Но това е невъзможно! Христос откри пътя, като се пожертвува за нас, като ни даде пример чрез живота Си и стана наш велик Първосвещеник. Той каза: "Аз съм пътят, и истината, и животът ..." (Йоан 14:6). Тези думи не биха били истинни,

ако ние бяхме в състояние да изкачим дори едно стъпало с наши собствени усилия. Но когато приемем Христос, добрите дела се проявяват - те представляват очевидното доказателство, че ние сме по пътя на живота, че Христос е нашият път, че ние вървим по добрия път, който води към небето.

Той става наша правда

Христос взима под внимание нашите склонности. Когато ни вижда да носим товарите си с вяра, Неговата съвършена святост покрива недостатъците ни! Ако правим най-доброто, което можем, Той става наша правда. Необходим ни е всеки лъч от светлина, изпратен от Бога, за да направи Той от нас светлина на света.

"ОСТАВИЛ СИ ПЪРВАТА СИ ЛЮБОВ"

Аз говорих на моите слушатели в Отстего, като започнах с четвърти и пети стих от втора глава на Откровението: "Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе [скоро] и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш" (Откр. 2:4-5). Народът, към когото са отправени тези думи, притежава прекрасни качества, признати от Верния Свидетел. При все това - казва Той, - "имам това против тебе, че си оставил първата си любов." Тук има празнота, която трябва да се запълни. Всички други качества не са достатъчни, за да запълнят недостатъка. Църквата познава този съвет: "И тъй, спомни си откъде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе [скоро] и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш...Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: на този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е [всред] Божия рай" (Откр.2:4-7).

Тук Верният Свидетел, Който държи седемте звезди в Своята десница, отправя думи на предупреждение, на порицание, на заплаха, на обещание. "Седемте звезди са ангелите на седемте църкви; и седемте светилника са седемте църкви" (Откр.1:20).

Претеглена върху везните на светилището, тази църква е намерена твърде лека, понеже е загубила първата си любов. Верният Свидетел заявява: "Зная твоите дела, труда и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите човечи и си

изпитал ония, които наричат себе си апостоли, [а не са], и си ги намерил лъжливи; и имаш търпение, и за Моето име си издържал и не си се уморил" (Откр. 2:2-3). Въпреки всичко това, църквата е намерена недостатъчна. Къде е нейният фатален недостатък? – "Оставил си първата си любов!" Не е ли същото и при нас? Може нашите доктрини да са прави, може лъжливите учения да са ни отвратителни и да отказваме да приемем онези, които не са верни на принципите, може би ние работим с неуморна енергия, но всичко това все още не е достатъчно. Защо сме приканени към покаяние? – "Оставил си първата си любов!"

Нека всеки член на църквата да изучава това важно предупреждение и този урок. Нека всеки се запита, дали борейки се за истината и дискутирайки теориите, не е загубил любовта си към Христос. Дали Той не е изключен от проповедите, от сърцата? Не съществува ли една опасност: мнозина да напредват в едно просто изповядване на истината, използвайки мисионската работа, без любовта към Христос да е свързана с дейността им? Това тържествено предупреждение на Верния Свидетел има голямо значение. То ни кара да си спомним откъде сме паднали, да се покаем и да вършим първите си дела. "И ако не, ще дойда при тебе и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш!"

Само ако църквата можеше да си даде сметка за нуждата, която има и да намери пламъка на своята първа любов! Ако тя липсва, всички други качества са недостатъчни. Не може безопасно да се пренебрегне апела към покаяние. Не е достатъчно да се вярва в теорията на истината. Фактът, че проповядвате тази теория на невярващи, не прави от вас свидетели на Христос. Светлината, която зарадва вашите сърца, когато за първи път разбрахте вестта, определена за нашето време, е един важен елемент от вашата опитност и от вашия труд. Именно това липсва в сърцата ви и във вашия живот. Христос констатира липсата на ревност у вас и заяви, че сте паднали и се намирате в опасно положение.

Любовта и вярата трябва да бъдат представени заедно

Представяйки задължителния характер на закона, мнозина пренебрегват безкрайната любов на Христос. Натоварени да разкрият пред слушателите такива важни истини, такива големи реформи, те не оценяват истинската стойност на умилюстителната жертва, като израз на голямата Божия любов към човека. Любовта към Исус и любовта на Исус към грешника са изключени от религиозната опитност на онези, които са натоварени да проповядват Евангелието. "Азът" е

заел мястото, запазено за Изкупителя на човечеството. Законът трябва да бъде представен на престъпниците го не като нещо отделно от Бога, но като израз на Неговата мисъл и Неговия характер. Както слънчевата светлина не може да бъде отделена от слънцето, така и Божият закон не може да бъде представен подходящо на човека, отделно от Божествения Му Автор. Вестителят би трябвало да може да каже: "Законът изразява Божията воля! Елате и се убедете, че законът е това, което е казал Павел: "свят, праведен и добър". Той порицава греха и осъжда грешника, но прави това, за да му покаже, че има нужда от Христос, у Когото има в изобилие мъдрост, доброта и истина. Ако е вярно, че законът не може да премахне наказанието, идващо като резултат от греха и че поставя целия дълг на грешника за негова сметка, също така е вярно, че Христос обеща пълно прощение на всички, които се покаят и повярват в Неговата милост! Божията любов се разпростира щедро върху всяка каеща се душа. Единствено изкупителната кръв може да очисти белезите на греха. Необходима бе жертвата на Този, Който е равен на Своя Отец и нищо по-малко от нея. Делото на Христос (Неговият живот, Неговото смирение, Неговата смърт, Неговото ходатайство за падналия човек) прави закона превъзходен.

Много проповеди върху правдата на закона са били изнесени без Христос и поради това не са могли да обърнат души към истината. Без Христовата благодат не може да се направи и една стъпка дори по пътя към послушанието на Божия закон! Колко е важно, следователно, грешникът да чуе за любовта и силата на неговия Изкупител и Приятел! Ако посланикът на Христос трябва да потвърждава със сила правото на закона, той би трябвало в същото време да обясни, че никой не може да бъде оправдан извън изкупителната жертва на Христос. Вън от Него може да има само осъждение и едно страшно очакване на съда, последвано от лишаване от Божието присъствие. Тези, чиито очи са отворени, за да виждат любовта на Христос, ще видят, че характерът на Бога е изпълнен с любов и състрадание. Той не изглежда като едно тиранично, безмилостно същество, а като Баща, Който нетърпеливо очаква да прегърне каещия се син. Заедно с псалмиста грешникът ще извика: "Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят" (Псалом 103:13). Всяко отчаяние е пометено от душата, когато Христос бъде познат в Неговия истински характер.

Истината за вестта на Третия ангел

Някои от нашите братя изразяват страха си от това, че ние настояваме твърде много върху темата за оправдание чрез вяра. Надявам се и се моля никой да не се тревожи без причина. Няма никаква опасност това учение да не се представи така, както е в Писанията. Ако в миналото не се колебаеха да наставляват както трябва Божия народ, не би било необходимо сега да се приковава вниманието върху тази тема. Често сме изгубвали от погледа си най-скъпоценните и най-великите обещания, съдържащи се в Свещеното Писание, а именно това желае неприятелят на всяка правда. Той хвърля своята мрачна сянка между нас и Бога, за да ни попречи да познаем истинския Му характер. Господ се прогласи като: "Милостив, изобилващ в благодат, търпелив, изпълнен с любов и истина".

Мнозина са ме питали писмено, за да разберат дали вестта за оправдание чрез вяра е наистина вестта на Третия ангел. Аз отговарях: "Наистина, това е вестта на Третия ангел".

СЪВЪРШЕНО ПОСЛУШАНИЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС

"Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра." "Защото както тялото отделено от духа е мъртво, така и вярата отделена от дела е мъртва" (Яков 2:24,26).

Необходимо е да имаме вяра в Исус, да повярваме, че човек се спасява чрез Него. Но има опасност да възприемем поведението на мнозина, които казват: "Аз съм спасен!" Други заявяват: "Правете добри дела и ще живеете!" Но никой не може да върши добри дела без Христос! Мнозина днес казват: "Само вярвайте и ще живеете!" Вярата и делата са неделими! Днес Господ не изисква от душата по-малко от онова, което изискваше от Адам в Рая преди грехопадението: съвършено послушание и непорочна правда! Изискването на Бога под завета на благодатта, е толкова валидно, колкото бе в Рая - съгласие с Неговия свят, праведен и добър закон. Евангелието не омаловажава претенциите на закона, но то издига закона и го облагородява. При Новия Завет не се изисква нищо по-малко от това, което беше при Стария Завет. Нека никой не подхранва така скъпата на естественото сърце илюзия, че Бог ще се задоволи с искреността, каквото и да е вярването, колкото и несъвършено да е поведението, защото Бог изисква едно съвършено послушание.

За да устоява пред изискванията на закона, нашата вяра трябва да се хване за правдата на Христос и да не я пуска. Съединени с Исус, приемайки чрез вяра Неговата правда, ние ставаме способни да извършваме Неговите дела, да бъдем

Негови сътрудници. Вие нямате вяра, ако се оставите да бъдете отнесени от течението на злото, ако не сътрудничите на небесните служители, за да обуздате престъплението сред вашето семейство и църквата, за да внесете в тях вечната правда. Вярата действа чрез любов и очисти душата. Тя позволява на Светия Дух да създаде святост в сърцето. Това е възможно само ако човек действа в хармония с Христос. Ние сме подготвени за небето, само ако Светия Дух действа в нашите сърца.

Христовата правда е единствената препоръка, даваща ни достъп до Отец!

За да постигнем Христовата правда и да станем участници в Божието естество, трябва да се преобразяваме ден след ден под въздействието на Духа. Делото на Светия Дух има за цел да направи фин вкуса, да освети сърцето, да облагороди цялото същество.

Гледайте Исус

Нека всяка душа да погледне към Исус. "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29) Никой не е принуден да гледа Христос и при все това поканата е отправена настойчиво и с нежност. "Гледайте и ще живеете!" Ако направим това, ще видим, че няма подобна на Неговата любов, че Той е заел мястото на виновния грешник и му е вменил Своята непорочна правда. Когато грешникът вижда Спасителя си, умиращ на кръста вместо него под проклятието на греха, когато съзерцава всеопращащата Му любов и в неговото сърце се поражда любов. Тогава грешникът обиква Христос, Който пръв го е възлюбил, а любовта е изпълнение на закона. Каещата се душа разбира, че Бог "е верен и праведен към нас... да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда". Божият Дух действа в сърцето на вярващия и го кара да напредва от послушание към послушание, от сила към сила, от благодат към благодат в Исус Христос.

Бог осъжда всеки, който не приема Христос за свой личен Спасител. Но Той прощава на онези, които се приближат до Него с вяра. Прави ги способни да вършат делата на Бога и чрез вяра да станат едно с Божия Син. По този повод Исус каза: "Аз в тях, и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене" (Йоан 17:23). Господ предвидя човек да има пълно и подарено спасение и да стане свършен в Него. Бог иска чедата Му да се радват на сияйните лъчи на Слънцето на правдата, да имат светлината

на истината. Той предвидя спасението на света на една безкрайно скъпа цена - дара на Своя единствен Син. Апостолът казва: "Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32) Ако не се съгласим, това няма да бъде по вина на Бога, а по наша вина, защото сме отказали да сътрудничим на Божиите служители. Нашата воля не съвпада с тази на Бога.

Изкупителят на света скри Своето Божествено естество под човешкото Си естество, за да достигне човечеството. Нужно бе да съчетае Божественото с човешкото, за да донесе спасението на света, станало необходимо след грехопадението. Божествеността имаше нужда от човешкото естество, за да установи връзка между Бога и човека. Човекът се нуждае от една външна и по-висша от него сила, за да бъде възстановен в него Божият образ. Но този факт не го освобождава от лична работа. От човека се иска вяра, защото тя е, която действа от любов и очиства душата. Вярата приема добродетелите на Христос. Господ не иска човешката сила да бъде парализирана. Сътрудничейки с Него, човек става способен да върши добро. Бог не възнамерява да унищожи нашата вяра, защото тя ни кара да изпълняваме делото, което ни е определил. Всеки верен работник разнася наблизо и надалеч светлината на света, щом като е свързан с Бога, с Христос и с небесните ангели от една голяма цел - тази да спасява изгубените души! Тясно свързан с Бога, той става все по-мъдър, за да извършва Божието дело. Вярващият расте духовно, като дава външен израз на Божията благодат, действаща в него. Онзи, който работи в мярката на поверените му таланти, става мъдър строител в служба на Бога, защото се учи под ръководството на Христос, стараяйки се да изпълнява Божиите дела. Той не избягва отговорностите, защото разбира, че всеки трябва да служи на Божията кауза според способностите си. Така взема своя дял от товара на делото. Исус няма да изостави послушния Си, изпълнен с добра воля служител и не ще позволи да бъде смазан. Човек, който носи тежка отговорност, няма нужда от вашето съжаление, защото той служи вярно на Господа и делото се извършва, благодарение съединението на Божествените и човешките усилия. Вашето съжаление заслужава онзи, който избягва отговорностите, без да осъзнава предоставените му привилегии.

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ВЯРАТА И ДЕЛАТА

Брат А.Т.Джонс,

Аз присъствувах на едно събрание пред голяма аудитория. На сън ви видях да представяте предмета за оправданието чрез вяра и за Христовата правда, вменена на вярващия. Много пъти вие казахте, че делата нямат никаква стойност, че няма условие... Видях, че едно такова представяне на тази тема рискува да хвърли в смут умовете, да създаде фалшиво впечатление относно вярата и делата. Ето защо реших да ви пиша. Вашите твърдения са много силни. Даряването на оправдание и освещение, както и на Христовата правда, е подчинено на условие. Познавам вашите намерения, но вие оставяте фалшиво впечатление у много умове. Ако е вярно, че нито една душа няма да бъде спасена чрез добри дела, също така е вярно, че нито една душа няма да бъде спасена без добри дела! Бог е постановил закон за нашето спасение: ние трябва да искаме, за да получим, да търсим, за да намерим, да хлопаме, за да ни бъде отворена вратата.

Христос заявява, че иска да спаси съвършено всички, които се приближават към Него. Така Той кани всеки да дойде при Него. "Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мене, и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя!" (Йоан 6:37) Вие гледате реално на тези неща, както и аз, но начинът ви на представяне обърква умовете. След като сте изразили радикално виждането си относно темата за делата, ако биха ви задали въпрос върху нея, понеже вашите мисли не са достатъчно ясни, вие не можете да дефинирате правилните принципи и сте неспособен да внесете хармония между вашето изложение и собствените ви принципи и вяра.

Един млад човек постави този въпрос на Исус: "Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?" (Марко 10:17) А Исус заяви: "Защо питаш Мене за доброто? Един Бог има, Който е добър. Но ако искаш да влезеш в живота пази заповедите." "Кои?" - запита младият човек. И тогава Исус цитира много заповеди, на които младежът отговори: "Всичко това съм пазил от младостта си. Какво ми още не достига?..." Исус му каза: "Ако искаш да бъдеш съвършен, иди продай имота си и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата: дойди и Ме следвай." Тук има условия и Библията е изчерпателна в това отношение. Но младежът "като чу тая дума, отиде си наскърбен, защото беше човек с много имот" (Марко 10:22, Матей 19:17, 20-22).

Да се защитават някои доктринални точки

И така, когато казвате, че няма условия и правите принципни изводи, вие смущавате умовете. Някои не могат да

видят логиката във вашия начин на изразяване. Те не мислят, че могат да съгласуват вашите изрази с ясните декларации на Божието Слово. Внимавайте върху това! Тези силни изрази относно закона са далеч от това да утвърждават нашите позиции. Напротив, те ни отслабват, защото мнозина ще ви вземат за екстремист и няма да приемат дара на скъпите истини, които желаете да им предадете и които те имат нужда да знаят. Братко мой, не е лесно да се разбере това! Не хвърляйте в смут някой ум с идеи, които не се съгласуват със Словото. Спомнете си, че наставляваните от Христос ученици проявиха плачевно невежество. Обаче, когато Светият Дух, обещан от Исус, дойде върху тях и направи от колебливия Петър герой на истината, каква промяна се извърши в характера му! Пазете се да не изпуснете и най-малкия намек, който може да спъне една слаба във вярата душа, чрез крайни изрази. Бъдете винаги логичен, спокоен, дълбок, солиден! Не отивайте в крайности в каквото и да било отношение. Нека краката ви стоят върху здравата скала! Колко скъп Спасител притежаваме! "Който има Моите заповеди и ги пази, той ме люби, а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми, и Аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си нему!" (Йоан 14:21) Тук именно е крайгълният камък - да се покоряваме на думите на Христос. Това е също изявата на любовта, която изпитва човек към Исус. Онзи, който се съобразява с Неговата воля, проявява по практичен начин пред света плода на послушанието, чистотата, светостта в характера...

О, братко мой, вървете благоразумно с Бога! Не забравяйте, че очи са насочени към вас - очи, очакващи да прескочите целта, да се спънете и да паднете. Но всичко ще върви добре, докато вие стоите до Исус в пълно смирение.

Обучението ни в училището на Христос никога няма да свърши. Трябва да работим с действие "събиране", а Господ ще работи с това на "умножението". Една постоянна грижа плюс благодатта на Христос ще ни позволи да живеем върху този план на "събиране", като утвърждава нашето призвание и избор. "...защото, като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп в вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос" (2 Петр. 1:10-11).

Никакъв компромис с греха

Увещавам моите братя да изпитват внимателно това как представят темата за вярата и делата, за да не хвърлят в смут умовете. Трябва да настояваме пред хората да бъдат

ревностни във вършенето на добри дела. Трябва да им покажем как да успеят, как да бъдат очистени, за да могат жертвите им да бъдат благоуханни пред Бога. Това е възможно само чрез кръвта на Христос. Вестите за един решителен характер трябва да бъдат представени на хората. Човеци са призвани да се представят пред слушателите, да изобличат и отхвърлят злото във всичките му форми.

Ако ангелът на която и да е църква получи поръчка, подобна на тази, която бе поверена на ангела на Ефеската църква, нека човешки инструменти направят тя да прозвучи, противопоставяйки се на безгрижието, на вероотстъпничеството, на греха, за да доведат до покаяние и до изповядване на греховете. Не се опитвайте никога да скривате греха, защото укоряващата вест трябва да прогласи Христос – първият и последният, Който е всичко за душата.

Неговата сила е на разположение пред онези, които я искат, за да осигурят своята победа. Онзи, който е натоварен да укорява, трябва да вдъхне на слушателите си волята да победят. Той трябва да ги окуражава да се борят, за да бъдат освободени от всеки лош навик, от всичко, което упражнява покваряващо влияние, дори ако това себеотрицание е равностойно на това да си извадят окото или да отрежат дясната си ръка. Никакъв компромис не трябва да бъде допуснат, поради лош или греховен навик.

Да сътрудничим на Бога

Човек трябва да сътрудничи на Бога, използвайки всяка своя способност, според дарбите, поверени му от Него. Трябва да знае принципите, регулиращи яденето, пиенето и различните навици. Господ желае човешките Му инструменти да действуват като разумни същества, съвършено осъзнаващи своите отговорности. Не ни е позволено да пренебрегваме и най-малкия лъч от светлината, дадена ни от Бога. Да проявяваме небрежност в тези неща, когато се изисква внимание, означава да вършим грях! Човешкият инструмент трябва да съдействува на Бога и да обуздава своите страсти, понеже това е негов дълг. За тази цел той трябва да се моли на Бога неуморно, за да постигне непрестанен контрол над мислите си, над темперамента и действията си. Милостта, която дава Христос, може да му осигури победата. Да бъде човек победител означава много повече, отколкото мнозина си представят.

Божият дух ще чуе гласа на всяко каещо се сърце, защото покаянието е дар от Бога, доказателство че Христос привлича

една душа. Без Исус не можем да се покаем от греха, също както и не можем да бъдем опростени без Него! Разбира се унизително е за един подчинен на страстите и горд човек да отиде с лични усилия при Христос, да вярва и докрай да Му се довери за всичките си нужди в живота.

Нека никои не казва, че човек няма нищо или почти нищо, което да направи, за да спечели победата, защото Бог не прави нищо без сътрудничеството на човека! Не казвайте също, че просто Исус ще помогне на този, който би направил всичко възможно. Христос казва: "Без Мене не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). От началото до края човек трябва да сътрудничи на Бога! Ако Светият Дух не действа в сърцето на човека, той би могъл да се спъва и да пада на всяка крачка. Усилията на един човек, изоставен сам на себе си, не постигат нищо. Сътрудничеството с Христос осигурява победата. Ние сами не сме способни да се покаем от нашите грехове. Невъзможно е да направим първата крачка по посока на Спасителя, ако не приемем помощта отгоре. "... Аз съм Алфа и Омега, началото и краят" (Откр. 21:6) за спасението на всяка душа.

Въпреки че Христос е всичко, ние трябва да подтикваме всеки човек към неуморно внимание. Трябва да се борим, да се сражаваме, да агонизираме, да бдим и да се молим, за да не бъдем победени от един зъл враг. Силата и благодатта, които ни правят способни на това, идват от Бога. И така, ние трябва да се доверяваме постоянно на Този, Който може да спасява съвършено всички, приближавачи се към Бога чрез Него. Не създавайте никога впечатлението, че човек не може да направи нищо или почти нищо от своя страна. По-скоро учете, че човек трябва да сътрудничи на Бога, за да спечели пълна победа.

Не казвайте, че вашите дела нямат нищо общо с вашия ранг, с вашето положение в очите на Бога. В последния ден всеки ще бъде съден според онова, което е направил или е пренебрегнал да направи (Матей 25:34-40).

Онзи, който получава Божествената благодат, трябва да положи усилия и да извърши едно дело. Плодът е, който позволява да се разбере естеството на дървото. Без вяра в Исус добрите дела на човека не струват повече от жертвата на Каин. Но ако са покрити със заслугите на Христос, те показват, че авторът им е достоен да наследи вечен живот. Светският морал не отговаря на Божествения идеал и пред небето няма повече заслуги, отколкото има приносът на Каин.

В същото време да се покоряваме на Светия Дух

Който си дава сметка за това какво означава да бъдеш християнин, ще иска да очисти всичко, което отслабва или омърсява. Всичките му навици ще бъдат съобразени с изискванията на Словото на истината. Той няма да се задоволи с вяра, но ще работи за своето спасение със страх и трепет, като едновременно се подчинява на преобразяващото действие на Светия Дух.

Исус приема нашите стремежи

Когато човек се покорява от сърце на Бога и прави усилие в тази насока, Исус приема това разположение и усилие като най-добрата служба, която може да бъде поднесена и допълва недостига с Божествената Си заслуга. Но Той няма да приеме онези, които претендират, че вярват в Него и заедно с това проявяват нелоялност спрямо заповедите на Неговия Отец. Много се говори за вяра, но ние бихме предпочели да се говори повече за дела. Мнозина мамят себе си, като практикуват една лесна религия, удобна, без кръст. А Исус каза: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си, и така нека ме последва" (Матей 16: 24).

ХРИСТОС - ЦЕНТЪР НА ВЕСТТА

Вестта на Третия ангел настоява да бъде представена съботата от четвъртата заповед. И така, тя трябва да бъде представена на света, но Исус Христос - великият притегателен център, не трябва да бъде оставен извън тази вест. Мнозина от онези, които са ангажирани в делото на настоящото време, са третирали Христос като едно допълнение, отдавайки първото място на теории и разсъждения. Божията слава, която бе открита на Мойсей, относно Божествения характер, не бе напълно изявена. Господ бе казал на Мойсей: "Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благост..." (Изход 33:19). "И Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с верност, който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния..." (Изход 34:6-7).

Изглежда, че воал покрива очите на мнозина от онези, които са работили в делото. Представяйки закона, те са изгубили от погледа си Исус и са пренебрегнали прогласяването на факта, че там, където изобилва грехът,

преизобилва благодатта! На Голготския кръст милостта и истината се срещнаха, правдата и мирът се целунаха. Грешникът трябва винаги да гледа към Голгота. С простата вяра на едно малко дете, той трябва да уповава на заслугите на Христос, приемайки Неговата правда и вярвайки в Неговата милост. Служителите в делото на истината би трябвало да представят Христовата правда не като нещо ново, но като една скъпоценна светлина, която е била изгубена от погледа за известно време. Нека приемем Христос като наш личен Спасител. Божията правда в Христос ще ни бъде вменена! Да повярваме и прогласяваме истината, описана от Йоан: "В това се състои любовта, не че ние сме възлюбими Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за греховете ни" (1 Йоан 4:10).

Божията любов, това е чудесна руда от скъпоценна истина, която крие в себе си съкровищата на Христовата благодат, предложена на църквата и на света. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син ..." (Йоан 3:16). Чудна любов, неизмерима, която накара Христос да умре за нас, докато ние още бяхме грешници! Каква загуба е за онзи, който разбира сериозните изисквания на закона, но който не успява да види преизобилващата милост на Спасителя! Не е уместно да се изненадваме, ако нечия вяра в Божествените обещания се е разколебала, докато пастири и работници пренебрегват представянето на Исус във връзка с Божия закон. Колко пъти би трябвало да се дава това уверение: "Оня, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?" (Римл. 8:32)

Сатана е решил да направи така, че хората да не виждат любовта на Бога, която Го накара да даде Своя единствен Син за спасението на една паднала раса, защото именно добротата на Бога е, която води към покаяние! Как ще успеем да представим на света богатата Божествена любов? Невъзможно е да я измерим! Всичко, което можем да сторим, е да извикаме: "Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чада" (1 Йоан 3:1). Нека кажем на грешниците: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29). Изявявайки Исус, в качеството Му на представител на Отец, ние ще успеем да разпръснем сянката, която Сатана е хвърлил върху нашата пътека, за да ни попречи да виждаме милостта и неизразимата любов на Бога, изявена в Исус Христос.

Гледайте към кръста

Гледайте към Голготския кръст! Той е постоянен залог за безграничната любов, за неизмеримата милост на небесния Отец... Ако само можеше всеки човек да се покае и да върши първите си дела! Ако членовете на нашите църкви постъпват така, те ще покажат, че за тях Бог е над всичко и имат ближните си като себе си. Ефрем няма да завижда на Юда, Юда няма да върши зло на Ефрем. Разделенията ще престанат, няма да се чува вече шум от спорове в Израил. Чрез милостта, свободно дадена от Бога, всички ще се стремят да чуят молитвата на Христос, Който искаше учениците Му да станат едно, както Той и Неговият Отец са едно. Мирът, любовта, милосърдието и благосклонността ще станат ръководни принципи за всяка душа. Любовта на Христос ще бъде темата на всеки език и Верният Свидетел няма да има вече случай да казва: "Но имам нещо против тебе, че си оставил първата си любов" (Откр. 2:4). Божият народ ще стои в Христос. Христовата любов ще бъде изявена, един и същи Дух ще вдъхновява всички сърца - преобразяващ и обновяващ всекиго по образа на Спасителя, оформящ всички сърца по същия начин. Всички ще бъдат свързани с Исус - живия началник, както живите пръчки са свързани с истинската лоза. Той ще пребъдва във всяко сърце, като ръководи, утешава и представя на света картината на Исусовите ученици, осъществяващи единството, като свидетелствува, че църквата на остатъка е получила препоръчителни писма от небето. Единството на Христовата църква ще даде доказателство за факта, че Бог е изпратил Своя единствен Син на света.

Когато Божият народ осъществи единството на Духа, всяко фарисейство, всяка лична правда - това, което е било грехът на юдейската нация - ще бъдат прогонени от сърцата. Отпечатъкът на Христос ще отличава всеки член на Неговото тяло. Негови ще бъдат меховете, в които Той ще може да налива новото вино, без те да се спукат. Бог ще направи да се познае тайната, скрита през вековете: "... богатството на славата на тая тайна, сиреч, Христос между вас, надеждата на славата" (Кол. 1:27, виж ст. 28 и 29).

Исус дойде да даде Своя Свет Дух на човешката душа. По този начин Божията любов ще се излее в сърцата. Невъзможно е да се дарят със Светия Дух хора, които са сковани в своите идеи, чиито учения са стереотипни и неизменни и които следват човешки традиции и заповеди, както правеха юдеите по времето на Христос. Те съблюдаваха грижливо обичаите на църквата си, придържаха се твърдо към формите и бяха лишени от истинско благочестие. Исус ги сравняваше с изсъхналите кожи, които служеха за правене на мехове. Те не бяха нови мехове, в които Той би могъл да налее ново вино.

Христос трябваше да търси другаде ученици, годни да приемат учението на истината и живота, а не при книжниците и фарисеите. Той търси хора, които желаят да изпитат възраждането на сърцето. Исус каза: "Ще ви дам ново сърце!" И го направи. Но тогавашният, а и днешният човек, със собствената си правда, не изпитваше нужда от такова. Исус изостави книжниците и фарисеите, които не чувствуваха никаква необходимост от Спасител. Те бяха възлюбили формите и церемониите! Тези служби бяха установени от Христос и бяха пълни с жизненост и духовна красота. Но юдеите бяха изпразнили своите церемонии от всякакъв духовен живот и се бяха привързали към мъртвите форми, лишени от съдържание. Обръщайки гръб на изискванията на Божиите заповеди, те се стремяха да запълнят празнотата като увеличават своите собствени изисквания, отивайки по-далеч от онова, което искаше Бог. Колкото по-строги ставаха те, толкова повече им липсваше любовта и Божият Дух. Христос каза на народа: "На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко що ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте, понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непосилни бремена, и ги налагат върху плещите на хората, а самите не искат нито с пръста си да ги помръднат. Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората; защото разширяват филиактериите си (напомнителки на Божия закон) и правят големи полите на дрехите си, и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората : учители! ... Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от гъозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и верността, но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате!" (Матей 23:2-7, 23)

Църквата на остатъка е изложена на това, което се случи и с юдеите. Верният Свидетел, Който върви между седемте златни светилника, отправя към народа Си една тържествена вест: "Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе [скоро] и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш" (Откр. 2:4-5). В църквата постепенно намалява Божията любов. От това следва, че егоизмът придобива нова сила. Изчезването на любовта към Бога обуславя изчезването и на любовта към братята. Църквата може да отговаря на картината, която е описана за Ефеската църква, тъй като липсва живо благочестие. По този повод Христос казва: "Зная твоите дела, труда и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите човеци и си изпитал ония, които наричат себе си

апостоли, [а не са], и си ги намерил лъжливи; и имаш търпение, и за Моето име си издържал, и не си се уморил. Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов" (Откр. 2:2-4).

Законническата религия се смята за правилна в нашето време. Именно тук е грешката. Упрекът, отправен от Христос към фарисеите, може да се приложи и към онези, които са загубили първата си любов. Една студена законническа религия никога няма да заведе души при Исус, тъй като е лишена от любов и е без Христос. Когато постът и молитвата се практикуват в духа на собствената правда, те са отвратителни в очите на Бога. Тържествените богослужения, поредицата от религиозни церемонии, едно фасадно смирение, наложената жертва - всичко това крещи пред света, че човек е праведен. Тези неща имат за цел да привлекат вниманието върху онзи, който налага строги задължения, като че иска да каже: "Ето един, който заслужава небето!" Но всичко това е само илюзия. Делата няма да заплатят влизането ни в небето. Великата жертва, която бе принесена, е достатъчна за всички, които искат да вярват. Христовата любов ще даде нов живот на вярващите. Онзи, който утолява жаждата си при Извора на живота, ще бъде изпълнен с новото вино на царството. Вярата в Христос ще направи вярващият да се оживи от нов дух и да бъде вдъхновен от благородни подбуди. Онзи, който отправи поглед към Исус - Начинателя и Усвършителя на вярата - ще има само небесни и изпълнени с доброта чувства. Гледайте Бога, а не човека! Бог е вашият небесен Отец, винаги готов да понесе вашите недъзи, да ви прости и излекува. "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3). Следвайки Христос, вие ще бъдете преобразени. Ще достигнете до това да мразите злото, гордостта, суетата, самомнението, собствената си правда и вашето някогашно неверие. Вие ще отхвърлите далеч от вас тези грехове като един ненужен товар. Ще ходите смирено пред Бога с кротост и доверие. Ще се отнасяте с любов, търпение, любезност, доброта, милост и с всички дарби, които живеят в едно Божие чедо. Накрая ще намерите място между осветените.

ОПРАВДАНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА

Когато Бог прощава на един грешник, Той го освобождава от заслуженото наказание и се отнася с него така, като че ли никога не е съгрешавал. Приема го в Своето Божествено благоволение и го оправдава чрез заслугите на Христос. Грешникът може да бъде оправдан само чрез умилостивението,

направено от възлюбения Божи Син, Който се принесе в жертва за греховете на един грешен свят. Никой не може да бъде оправдан чрез някакво дело, което би извършил. Единствено чрез страданията, смъртта и възкресението на Христос човек може да бъде освободен от своята вина, от осъждението, наложено от закона, от заслуженото наказание за неговите престъпления. Вярата е единственото условие за получаване на оправданието - вяра, която не е само вярване, но и доверие.

Мнозина притежават само на думи вяра в Христос. Но те не познават тази жизнена зависимост от Него - Този, Който ще им позволи да си присвоят заслугите на един разпънат и възкръснал Спасител. Именно по повод тази вяра Яков казва: "Ти вярваш че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят. Обаче искаш ли да познаеш, о суетни човече, че вяра без дела е безплодна?" (Яков 2:19-20) Мнозина са тези, които приемат, че Исус Христос е Спасителят на света, като едновременно с това стоят далече от Него. Те пренебрегват изповядването на своите грехове и не Го приемат като личен Спасител. Тяхната вяра е само едно просто съгласяване на ума, който почита истината, без тази истина да бъде внесена в сърцето, за да освети душата и да преобрази характера. "Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразени с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между мнозина братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави!" (Римл. 8:29-30) Призоваването и оправданието са две различни неща. Призоваването се състои в привличането, което Христос упражнява спрямо грешника. Това е действието на Светия Дух върху сърцето, което дава убеждението за греха и кани към покаяние.

Мнозина имат неясни идеи относно първите стъпки, които трябва да бъдат направени, за да се стигне до спасението. Те мислят, че покаянието е дело, което грешникът трябва сам да извърши преди да се приближи до Христос. Мислят също, че грешникът трябва най-напред да стане достоен да получи благословенията на Божията благодат. Вярно е, че покаянието трябва да предшества прощението, понеже Бог може да приеме едно покаяно и съкрушено сърце. При все това, никой не може сам да се покае. Въпросът, на който трябва да се отговори, е дали покаянието е дело на грешника, или е дар от Бога. Трябва ли грешникът да чака, за да отиде при Христос и да бъде измъчван от угризения поради греховете си? Първата стъпка към Спасителя е резултат от привличането на Божия Дух. Щом човек отговори, отстъпвайки пред това привличане, той отива при Исус, за да се покае!

Грешникът е сравнен с изгубена овца, която не се завръща в кошарата, ако не бъде потърсена и отведена от овчаря. Никой не е в състояние да се покае сам и да стане достоен за благословение и оправдание. Господ Исус не престава да се стреми да повлияе върху ума на грешника и да го накара да се обърне към Божия Агнец, Който носи греховете на света. Ние не можем да направим нито една стъпка в духовния живот, ако не сме привлечени и укрепени от Христос - доведени да изпитаме това покаяние, за което човек не се разкайва никога.

В присъствието на първосвещениците и садукееите Петър ясно показва, че покаянието е дар от Бога. Той каза за Христос: "Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израиля и прощение на греховете" (Деян. 5:31). Покаянието е дар от Бога. Също както прощението и оправданието, то може да бъде изпитано само като дар от Христос. Чрез Своята сила и Своята нравственост Божият Син ни привлече към Себе Си. От Него произлезе милостта, дарът на разкаянието, от Него идва и оправданието.

Значението на вярата

Павел пише: "А правдата, която е чрез вяра, говори така: Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч да свали Христа? Или: Кой ще слезе в бездната, сиреч да възведе Христа от мъртвите? Но що казватя? Казва, че "думата е близо при тебе, в устата ти и сърцето ти", сиреч думата на вярата, която проповядваме. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава и с уста прави изповед и се спасява" (Римл. 10:6-10).

Вярата, която спасява, не е случайна вяра, едно просто съгласие на разума. Това е вяра, вкоренена в сърцето, която приема Христос като личен Спасител, уверена, че Той може съвършено да спасява всички, които се приближават до Бога чрез Него. Не е истинска вярата, която ви кара да вярвате, че Той ще спаси другите, но не и вас. Истинската вяра се изявява, когато душата се обляга на Христос - единствената надежда за спасение. Една такава вяра кара онзи, който я притежава, да положи върху Исус всичките си чувства, да подчини своя разум под контрола на Светия Дух, да се остави да бъде оформен характера му по Божие подобие. Това не е мъртва вяра, а вяра, действаща с любов, която води към съзерцаване красотата на Христос, за да придобива човек все

повече и повече черти от Божествения характер (Втор. 30:11-14 - цитирано).

"Господ твоят Бог ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да обичаш Господа твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, та да живееш" (Втор. 30:6).

Бог е, Който обрязва сърцето. Господ е, Който изпълнява цялата си работа от началото до края. Душата, осъдена да загине, може да каже: "Аз съм починал грешник, но Христос дойде да потърси и да спаси погиналото. Не каза ли Той: "Не съм дошъл да призова праведните, но грешниците (на покаяние)" (Марко 2:17). Аз съм грешник и Той умря за мен на Голгота, за да ме спаси. Не е необходимо повече от един момент, за да бъда спасен. Той умря и възкръсна за моето оправдание. Той ще ме спаси сега. Аз приемам прощението, което Той ми обеща!"

Вменена правда

Христос е един възкръснал Спасител! Вярно е, че Той умря, но е вярно и че възкръсна! Той живее, за да се застъпва за нас! Ние трябва да вярваме от сърце в правдата и да я изповядваме с уста за спасение. Онези, които са били оправдани чрез вяра, не ще пропуснат да изповядат Христос! "Който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота" (Йоан 5:24). Оправданието е важно дело, извършено с опетнения и омърсен от злото грешник. Той е обявен за оправдан от Този, Който говори истината. Господ вменява Христовата правда на вярващия и го прогласява за праведен пред цялата вселена. Греховете му са възложени на Исус, Представителя, Заместника и Гаранта на грешника. Беззаконието на всяка вярваща душа се възлага на Христос. "Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога" (2 Кор. 5:21).

Христос принесе удовлетворение за вината на целия свят. Всички, които се приближават с вяра към Бога, ще получат правдата на Христос! "Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте!" (1 Петр. 2:24) Нашият грях бе изкупен, отстранен далеч от нас, хвърлен в дълбините на морето. Ние сме освободени от греха, благодарение на покаянието и вярата и можем да гледаме към Господа, станал наша правда. Исус пострада . Праведният за неправедните!

Нашите грехове ни поставят под осъждението на закона. Но като бе послушен на закона, Христос изтъкна пред каещата се душа заслугите на Своята собствена правда. Ако един грешник иска да получи Христовата правда, той трябва да изпита покаянието, при което се извършва коренна промяна в мисълта и в ума му, както и в неговото поведение. Едно дело на преобразяване трябва да започне в сърцето и да развие своето действие във всяко отношение. Но човек не е способен на такова покаяние - той може да го постигне само чрез Христос, Който отиде на небето, отвеждайки множество пленници и поднесе дар на човеците. Кой иска действително да се покае? Какво трябва да направи той? Трябва да отиде при Исус такъв, какъвто е, без да се бави! Трябва да вярва в истинността на Христос, да вярва в Неговото обещание и да иска, за да получи. Когато искрено желание подтиква хората към молитва, те не се молят напразно. Господ ще изпълни обещанието Си. Той ще даде Светия Дух, за да води към покаяние при Бога, както и вяра в Господ Исус Христос. Вярващият ще се моли и ще бди. Ще се откаже от греховете си и ще докаже искреността си чрез смело усилие да пази Божиите заповеди. Вярата ще придружава неговата молитва. Той не ще се задоволява да вярва в закона, но и ще се покорява на неговите предписания. Ще възприеме становището на Христос по този въпрос. Ще се откаже от всеки навик и от всяка социална връзка, имащи тенденцията да отклонят сърцето му от Бога.

Онзи, който иска да стане Божие чедо, трябва да приеме следната истина: необходимо е само изкуплението на Христос, за да се получи покаяние и прощение. С тази увереност грешникът ще направи едно усилие, според мярката на делото, което е било извършено за него, неуморно ще умолява трона на благодатта, за да може да се обновява постоянно божествената сила в неговата душа. Христос прощава само на каещия се и дарява покаяние на този, комуто прощава. Той се е погрижил: вечната правда на Спасителя е дадена на вярващата душа. Една скъпоценна, неопетнена, изтъкана върху небесните станове дреха очаква каещия се и вярващ грешник, който може да каже: "Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог; защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда" (Исая 61:10).

Изобилна милост е поставена на разположение на вярващия, за да бъде предпазен от греха. Действително, цялото небе, с безграничните си възможности, му е достъпно. Ние трябва да черпим от изворите на спасението. Христос е завършекът на закона и на правдата за всеки, който вярва! Грешници в нашата същност, ние ставаме праведни чрез Него.

Приели вменената правда на Спасителя, Бог ни обявява за праведни и Той се отнася с нас като с такива, вижда в нас любими чеда. Христос се противопостави пред силата на греха. Където изобилва грях, благодатта преизобилва. "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тази благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава" (Римл. 5:1-2).

"А с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса, Когото Бог постави за умилостивение чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори за да покаже правдата Си в прощаване на греховете извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше; за да покаже, казвам правдата Си в настоящето време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса!" (Римл. 3:24-26)

Обещанието на Духа

Господ иска Неговите чеда да имат солидна вяра - да не пренебрегват великото спасение, което щедро им е предложено. Те не трябва да гледат в бъдещето, очаквайки едно голямо дело да бъде извършено за тях, защото то е вече завършено. От вярващия не се изисква да се примири с Бога - нещо, което той никога не е правил и никога няма да може да направи. Трябва само да приеме Христос, защото чрез Него намира Бога и мира. Христос унищожи греха, като с тялото Си понесе тежкото му проклятие върху дървото и така освободи от него всички, приемащи Го за свой личен Спасител. Той сложи край на властта, която грехът упражняваше върху сърцето. Оттогава животът и характерът на вярващия свидетелствуват за истинския характер на Христовата благодат. На онези, които се обръщат към Него, Исус дава Светия Дух, защото вярващият трябва да бъде освободен от всяка нечистота, както и от проклятието и от осъждението, произнесени от закона. Благодарение на освещението, което Светият Дух извършва чрез истината, вярващият бива приготвен за небесните дворове. Всъщност, Христос действа в нас и поставя Своята правда върху нас. Без това никой няма право на вечен живот. Ние не бихме могли да се радваме на небето, ако не сме приготвени да дишаме тази свята атмосфера, чрез влиянието на Светия Дух и Христовата правда.

Кандидатът за небето трябва да отговаря на изискванията на закона: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с

всичкия си ум, и ближния си, както себе си" (Лука 10:27). Това може да стане, само ако се хванем за Христовата правда чрез вяра. Като следваме Исус, Ние получаваме един жизнен принцип. Светият Дух продължава Своето дело, така че вярващият върви напред от благодат в благодат, от сила в сила, от напредък в напредък. Той се съобразява все повече и повече с образа на Христос, докато духовният растеж достигне мярката и ръста Му. Така Исус слага край на проклятието на греха и освобождава вярващата душа от действието и резултатите му. Само Той може да извърши това, защото " трябваше да се уприличи във всичко на братята Си, ... за да извърши умилоствие за греховете на людетe. Понеже в това дето и сам Той пострада, като изкушен може и на изкушаваните да помага" (Евр. 2:17-18). Помиряването се състои в това: всяка бариера, съществуваща между душата и Бога, е премахната и грешникът разбира какво означава Божията любов, която прощава. Поради жертвата, направена от Христос заради падналите човечи, Бог може справедливо да прости на престъпника, който приема заслугите на Исус. Той е каналът, по който тече милост, любов и правда от Божието сърце в това на грешника. "Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан. 1:9).

Даниил бе известил, че Христос ще дойде, за да направи умилоствие за беззаконието, за да въведе правда във вековете. (Дан. 9:24) Всяка душа може да каже: "Той удовлетвори изискванията на закона чрез съвършено послушание. Единствената ми надежда е да гледам Него, Моя Заместник и Гарант, Който заради мен се покори съвършено на закона. Доверието в Неговите заслуги ме освобождава от осъждението на закона. Той ме обръща със Своята правда, която отговаря на всички изисквания на закона. Той ме представя на Бога, облечен в неопетнената дреха, на която нито един конец не е изтъкан от човек. Всичко е от Христос, също така всяка слава, всяка почит, всяко величие се дължат на Божия Агнец, Който носи греховете на света!"

Мнозина чакат особен импулс, за да отидат при Христос, но е достатъчно човек да се предостави с искреност, решен да приеме милостта и благодатта, които са ни предложени. И така, нека кажем: "Христос умря, за да ме спаси! Господ иска моето спасение. Ще ида веднага при Исус такъв, какъвто съм. Аз рискувам, уповавайки на обещанието Му. Когато Христос ме привлече, Аз му отговорих." Апостолът казва: "Защото със сърце вярва човек и се оправдава ..." (Римл. 10:10). Но никой не може да вярва от цялото си сърце, за да се оправдае, като едновременно упорствува да практикува

забранените от Божието Слово неща, или като пренебрегва един познат дълг.

Добрите дела са плод на вярата

Истинската вяра се изразява чрез добри дела! Действително, добрите дела са плод на вярата. Щом Бог действа в сърцето и човек се подчинява на Божията воля, той сътрудничи на Бога, дава външен израз в живота си на онова, което Бог произвежда в него чрез Светия Дух. Има хармония между подбудата на сърцето и външното поведение. Човек трябва да се откаже от всеки грях, като от нещо отвратително, което е разпънало Господаря на живота и славата. Вярващият трябва да напредва в своята опитност, изпълнявайки непрестанно Христовите дела. Човек запазва ползата от оправданието, като предава постоянно своята воля и като се покорява винаги.

На онези, които са оправдани чрез вяра, трябва да им бъде присърце следването на Господния път. Един човек, чиито дела не отговарят на неговото изповедание и вяра, показват, че той не е оправдан чрез вяра. Яков казва: "Ти виждаш, че вярата действуваше заедно с делото му, и че от делата се усъвършенствува вярата" (Яков 2:22).

Една вяра, която не произвежда добри дела, не очиства душата! "Виждате, че чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра" (Яков 2:24). "Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда" (Римл.4:3).

Вменяването на Христовата правда произлиза от оправдаващата вяра. Именно това е толкова препоръчаната от Павел правда: "Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, понеже чрез закона става само познанието на греха. А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелствуват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички [и на всички], които вярват; защото няма разлика. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благодост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Исуса Христа, Когото Бог постави за умилюване чрез кръвта Му посредством вяра. Това стори, за да покаже правдата Си в прощение на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше ... Тогава, чрез вяра разваляме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона" (Римл.3:20-25, 31).

Благодатта е незаслужена милост. Вярващият е оправдан без никаква заслуга от негова страна, като няма нищо, с което да се похвали пред Бога. Той е оправдан чрез

изкуплението, предложено от Исус Христос, Който стои в небесните дворове, като Застъпник и Гарант за грешника. Но, докато той е оправдан поради заслугите на Христос, не е освободен да върши неправда. Вярата действа от любов и очиства душата. Вярата дава пъпки, цъфти и произвежда реколта от добри плодове. Навсякъде, където тя съществува, добрите плодове са налице. Болните са посетени, бедните получават грижи, сираците и вдовиците не са изоставени, голите са облечени, а гладните - нахранени. Христос ходеше от място на място, като вършеше добри дела. Когато хората са свързани с Него, те обичат Божиите чеда, кротостта и истината направляват техните стъпки. Изразът на лицето им разкрива тяхната опитност. Хората си дават сметка, че тези лица са били с Исус и са се учили от Него. Божият Син и вярващият стават едно. Красотата на Неговия характер сияе у тези, които поддържат живо общение с извора на силата и любовта. Христос е великият пазител на оправдаващата правда и на освещаващата благодат. Всички могат да отидат при Него и да получат от Неговата пълнота. Той заявява: "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя" (Матей 11:28). Защо да не отхвърлим всяко неверие, за да слушаме думите на Исус? Вие желаете покой, вие копнеете за мир. Тогава, кажете от дълбините на сърцето си: "Господи Исусе, аз идвам, защото Ти ме покани!" Привържете се към Него с пълна и твърда вяра - Той ще ви спаси! Погледнахте ли към Исус - Начинателя и Усвършителя на вярата, Който е пълен с истина и благодат, приехте ли мира, който само Христос може да даде? Ако не сте го направили още, покорете Му се, търсете чрез Неговата благодат един благороден и възвишен характер. Стремете се към постоянен, решителен, весел ум! Хранете се от Спасителя, Който е Хлябът на живота! Тогава очарованието на Божия Дух и на Неговия Характер ще се прояви у вас!

СКЪПОЦЕННИЯТ БИСЕР

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Той е същият вчера, днес и във вечността! Христовата правда е чиста като бял бисер, без недостатък, без петно, без грешка. Тази правда може да стане и наша. Спасението със своите неограничени съкровища, купени с цената на кръста - това е скъпоценният бисер. Ние можем да го потърсим и да го намерим. Всички, които наистина са Го намерили, са готови да продадат всичко, което притежават, за да го спечелят. По

този начин те доказват, че са едно с Христос, също както Той е едно с Отец. В притчата търговецът продаде всичко, което имаше, за да купи безценния бисер. Така чудно са представени онези, които оценяват истината и изоставят всичко, което притежават, за да я спечелят. Чрез вяра те се улавят за спасението, което им дава жертвата на единствения Божи Син.

Има такива вярващи, които постоянно търсят този скъпоценен бисер, но без да се откажат напълно от лошите си навици. Тяхното "аз" не умира, за да може Христос да живее в тях. Затова те не намират скъпия бисер. Те не са преодолели опетняващите амбиции и не отстъпват пред светските наклонности. Не се натоварват с кръста, за да следват Христос в пътя на себеотрицанието и жертвата. Мирът и хармонията на душата остават чужди за тях. Няма мир и радост без пълно предаване! Почти християни, но не напълно, те изглеждат съвсем близо до небесното царство, но не влизат в него. Да бъдеш почти спасен, но не напълно, означава да бъдеш не почти, а напълно загубен.

Ежедневното посвещение в служба на Бога донася мир и покой. Търговецът продаде всичко, за да купи бисера. Когато онези, които търсят спасение, не отпадат, нито се обезкуражават, те ще намерят мир и покой в Господа. Христос ще ги облече в Своята правда.

Той ще им даде чисто сърце, обновен ум. Тези благословения са стрували живота на Божия Син и са предложени безплатно на онези, за които е била направена жертвата. Но как се отнасят мнозина към този предложен дар? - Те се отвърщат от Него, предпочитайки удоволствията на този живот. Христос би могъл да каже и на тях: "И пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:40).

Грешниците се мамят горчиво, като презират и отхвърлят Спасителя. Те не виждат стойността на бисера, който им е предложен и който отблъскват, противопоставяйки оскърбления и подигравки към своя Изкупител. Не една жена се украсява с пръстени и гривни, за да бъде харесвана, но отказва да приеме безценния бисер, който би ѝ осигурил освещение, почести, вечни богатства. Колко голяма е заблудата на мнозина! Те са очаровани повече от земни дреболии, които лъщят и блестят, отколкото от венеца на безсмъртния живот, божествената награда за вечността. "Може ли момата да забрави накита си, или невестата украшенията си? - Но людете Ми забравяха Мене през безбройни дни" (Еремия 2:32).

СЪДЪРЖАНИЕ

Нашата единствена надежда - заслугите на Христос	4
Гледай и живеј	5
Един Божи дар - покаянието	7
ЕДНА СТАРА ИСТИНА, ПРЕДСТАВЕНА В НОВ АСПЕКТ	8
Вестта, отправена към Лаодикия	10
ИСТИНА, ПРИДРУЖЕНА ОТ БОЖЕСТВЕНИ ПРЕПОРЪКИ	12
Вест от Бога	12
Никаква склонност към греха	13
Крайно учение	14
Вестта носи плод	14
Началото на "Високия вик"	16
Да направим своя Христовата правда	17
ХРИСТОС - ПЪТЯТ НА ЖИВОТА	18
Вярата - условие за обещанието	20
Той става наша правда	22
"ОСТАВИЛ СИ ПЪРВАТА СИ ЛЮБОВ"	22
Любовта и вярата трябва да бъдат представени заедно	24
Истината за вестта на Третия ангел	26
СЪВЪРШЕНО ПОСЛУШАНИЕ ЧРЕЗ ХРИСТОС	27
Гледайте Исус	28
ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ВЯРАТА И ДЕЛАТА	31
Да се защитават някои доктринални точки	32
Никакъв компромис с греха	34
Да сътрудничим на Бога	35
В същото време да се покоряваме на Светия Дух	37
Исус приема нашите стремежи	37
ХРИСТОС - ЦЕНТЪР НА ВЕСТТА	37
Гледайте към кръста	39
ОПРАВДАНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА	44
Значението на вярата	46
Вменена правда	47
Обещанието на Духа	50
Добрите дела са плод на вярата	52
СКЪПОЦЕННИЯТ БИСЕР	55

корица

Из "Избрани вести" том I от Е. Уайт

На корицата "Исус поруган" гравюра от Г. Доре (детайл)

Графично оформление Георги Ткачов

Издава: ЦАСД - РД
София, Ц.Церковски 46

Ето Божият Агнец

На корицата: "Исус представен пред народа" гравюра от Г. Доре (детайл)

ЧУДОТВОРЕЦЪТ ОТ НАЗАРЕТ
Е. УАЙТ

Из "Животът на Исус" от Е. Уайт
На корицата: "Възкресението дъщерята на Яир" гравюра от Г. Доре (детайл)
АПЕЛ КЪМ МЛАДИТЕ

Погребална реч за починалия в Топсън Майн на 08 декември Хенри Н. Уайт, държана в Батъл Крик на 21.12.1863 г., а също така и писма, разказващи за неговия живот.

Преживяванията и последното му боледуване

Писма от неговата майка - и други

"И СЛЕД СМЪРТТА СИ ОЩЕ ГОВОРИ" (Евр. 11:4)

ХЕНРИ УАЙТ - роден на 26.08.1847 г.
починал на 8.12.1863 г.

An Appel to the Youth
Battle Creek, Mich

АПЕЛ КЪМ МЛАДИТЕ

Превод: Кармен Салавьева
Редакция: Златина Дюлгерова
Графично оформление: Георги Ткачов

На корицата: "Авраам и Исаак пътуват към върха Мория"
- Г. Доре (детайл)

Издава: ЦАСД - РД
Ц. Церковски 46
София

ХРИСТОС ПРАВДА НАША

16 статии публикувани във "Вестител" от септември 1995
до декември 1996 г.

ВЕСТТА ХРИСТОС НАША ПРАВДА

част 1

Вестта за Христовата правда е най-възвишената и пълна с красота вест чута някога от човешкото ухо. Тя бе провъзгласена в Рая на падналата човешка двойка, давайки им надежда, че ще получат отново онова, което изгубиха поради греха. Тя е давала надежда през вековете на изгубената човешка раса обвързана във веригите на тъмнината. Като фар в мрачно море, тя е водила (насочвала) мъже и жени обратно към техния Бог. Тя е единствената вест на мир за неспокойното човешко сърце.

Тя е единствената вест имаща силата да въздигне душите паднали под бремето на греха и нищетата. Всичко е възможно за нас чрез тази вест, дори послушанието към Божия закон. Тази вест донесе утешение на крадеца умиращ на кръста Тя е вестта на най-великата любов, която като сладка музика е докосвала слуха на отчаяните жертви на Сатана, изпаднали в пороци и нищета.

"Никой не е изпаднал толкова ниско, не е толкова покварен и безчестен, за да не може да намери в Исус, който е умрял за Него сила, чистота и правда, ако изостави своите грехове, спре своя ход на беззакония, и се обърне с цяло сърце към живия Бог. Той очаква да отмахне от тях, дрехите опетнени от греха, и да ги облече с бялата бляскава дреха на правдата и им казва живеете, не умирайте". Св. том 2 453

"Облечени във доспехите на правдата, ние можем да посрещнем всяко "влияние и нашата чистота да остане неопетнена". Св. том 4 556

"Единствено Христовата правда може да ви даде сила да противодействате на течението на злото, което повлича целия свят." ЦП 175

Но за съжаление ние научаваме, че толкова малко се възползват от този прекрасен дар. Съвсем малко хора го получават или дори разбират. "Няма дори един на сто, който да разбира библейската истина по този предмет (оправдание чрез вяра), което е толкова необходимо за нашето настоящо и вечно благополучие." РХ 3 септември 1889 г.

Какво е правда?

Правда означава подчиняване на моралния закон, вършене на правото. "И това ще ни се счита за правда, ако внимаваме

да вършим всички тия заповеди през Господа нашия Бог, както ни заповяда" (Втор 6:25)

"Езикът ми ще пее за Словото Ти, защото всички Твои заповеди са правда" (Пс. 119:172).

"Пробудете се за правдата и не съгрешавайте" (1Кор. 15:34 - Кинг Джейм версия)

"А на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон, защото висонът е праведните дела на светиите" (Откр. 19:8).

Христовата правда означава послушание на Божия закон. Исус дойде не да ни спаси в греха, но от греха.

"Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус, защото Той е, Който ще спаси людеите Си от греховете им" (Матей 1:21).

"Оправдание чрез вяра ... е вестта, която Бог е заповядал да се даде на света. Тя е третата ангелска вест, която трябва да се извести с висок вик и да се съпроводи с изливането на Неговия Дух в голяма мяра." СП 92

"Високият вик на Третия ангел е вече започнал в откриването на правдата на Христос, прощаващият греховете Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя." РХ 22 ноември 1892 г.

"Братко мой, твоята правда не ще бъде достатъчна. Ти трябва да облечеш работа на Христовата правда. Ти трябва да бъдеш като Христос." Св. том 5 510

"Правдата е святост, подобие на Бога и "Бог е любов" (Йоан 4:16). Тя е покоряване на Божия закон, защото "всички Твои заповеди са правда" (Пс. 119:172) и "любовта е изпълнението на закона" (Римл. 13:10). Правдата е любов и любовта е Божията светлина и живот. Божията правда е възплътена в Христос. Ние получаваме правда чрез приемане Него." М 18

"Какво е оправдание чрез вяра? Това е Божието дело в поставянето на човешката слава в прахта, и извършвайки за човека това, което той сам не може да извърши... Христова правда като чиста бяла перла, няма дефект, петно, вина. Тази правда може да бъде наша. Спасението, със своето купено с кръв, неограничено съкровище, е перлата с голяма цена." Вярата, чрез която живея 111

"Божият закон е най-големият стандарт за правда." В небесните места 144

"Най-сладките мелодии идващи от човешките устни - оправдание чрез вяра и правдата Христова." РХ 4 април 1895

Според Духа на пророчеството, Христовата правда е: Нов живот в Христос, в Неговата сила и водителство. Тя е любов, по-дълбока отколкото можем да разберем. Тя е чистота, святост и богоподобие. Тя е живеене без грях. Тя е пълнотата на Божия Дух. Тя е обещание за живот към грешника

осъден на смърт. Тя е надеждата за спасение и свобода от робството на греха. Имали по-прекрасни думи за осъдения грешник?

Вестта за Христовата правда

(част 2)

Вменена правда:

Бог приема, прощава и оправдава покаяващия се грешник, това е Божията правда без закона, която ние получаваме чрез вяра. "Ето защо ние заключаваме, че човек "е оправдан чрез вяра, без делата на закона" (Римл. 3:28 кинг Джеймс верния)

"Както и Давид също описва блаженството на човека, на когото Бог вменява правда, без дела" (Римл. 4:6 кДв).

Умиращият крадец на кръста бе оправдан без делата на закона. "Единственият начин, чрез който ние можем да достигнем (получим) правда е чрез вяра" (ИВ 1 367) Тази правда ние не можем да спечелим, никое човешко усилие, церемонии или дела не могат да достигнат. Тя се дава само чрез вяра.

"Бъдете свършени, както вашият Отец, който е на небето е свършен" (Матей 5:48). В момента, в който сме оправдани, ние сме свършени "Както нашият Отец на небето е свършен" няма осъждение, защото всички наши грехове са простени. Това е Божият дар за нас откупен с Христовата кръв.

Христовата правда включва прощение, свършено възстановяване, промяна на сърцето и разума.

"Всички негови престъпления, които "той е извършил, няма да му се споменат" (Езекил 18:22)

"Който Бог е поставил да бъде умилостивение чрез вяра в Неговата кръв, да провъзгласи Неговата правда за прощение на миналите грехове чрез Божието дълготърпение" (Римл. 3:25 кДв) Павел пояснява, че Христовата правда не е позволение да се върши грях в бъдеще, но прощение на миналите грехове. "Тогава какво? да грешим ли, защото не сме под закона, но под благодат? Не дай, Боже" (Римл. 6:15 кДв). Ако ние бяхме под закона, всички трябваше да умрем "защото заплатата на греха е смърт. Законът би осъдил всеки на смърт в самия ден, в който съгрешим.

В държавната законодателна система, човек който за пръв път извършва престъпление не винаги се осъжда на затвор, но условно за определен период от време. Ако в продължение на този период той се покорява на закона и се

държи добре, не ще пострада за своето престъпление. Но ако продължи да върши зло, той ще понесе последствията за своето първо престъпление, а и за следващото.

Когато сме оправдани нашите имена се записват в книгата на живота, ние ставаме Божи чада и можем да претендираме за всяко Божие обещание. Формалната, механична и суха религия се превръща в живо преживяване. Само тогава, когато това се служи, ние можем да сме истински щастливи и изпълнени с радостта и мира, които са извън границите на нашето разбиране. Това се зове новораждане и обръщение, ние сме спасени от силата на греха и започваме нов живот в Христос Исус. Така също в този момент ние сме кръстени със Святия дух и плодът на Духа става видим в нас. "Ето защо, яко е някой в Христа, той е ново създание, старите неща преминаха, ето всички неща станаха нови" (2Кор. 5:17 кДв).

Това ново творение ще започне да живее Хриstopодобен живот. Не само ще пие от водата на живота, която Христос дава, но той самият ще стане извор на жива вода. Когато сме оправдани, ние не сме оставени да пропаднем в човешката слабост, но една сила ни е обещана да ни направи способни да държим Божиите дела. "Но на тези, които Го приеха, даде силата да станат Божи синове, дори на тези, които вярват в Неговото име" (Йоан 1:12 кДв)

Чрез вменената правда ние преминаваме от смърт към живот. Това е дар, по скъпоценен от всяко съкровище на този свят. За Мартин Лутер тази вест бе основата на неговата Реформация. Тя бе горяща факла сред тъмнината на средните векове. Това, което той научи, ние трябва да научим, а това е, че всеки пък, когато съгрешим, се нуждаем от тази правда, която оправдава и прощава греховете ни.

Христос наша правда

(часть 3)

Придадена правда

"Правдата, чрез която сме оправдани е вменена, правдата, чрез която сме осветени е придадена. Първата е нашето право за небето, втората е нашата годност за небето." Вест към младите 35

Делото на освещението започва само след като сме оправдани. Оправданието може да се случи в един момент, но освещението е дело на цял живот.

Много имат погрешно разбиране, че придадена правда означава, че ние грешим все по-малко и по-малко в пътя към

освещението. Исус каза на Своите последователи: "Бъдете съвършени, както вашият небесен Отец е съвършен" (Мат. 5:48)

Исус не казва станете съвършени след цял живот борба, но казва бъдете сега и занапред съвършени.

Когато един пушач спре пушенето, той не извършва грях в този аспект, но въпреки това той има силно желание да пуши и единствено голямата борба, който води го предпазва от това. С времето желанието му да пуши изчезва и той не желае да пуши повече. Сега е осветен и по природа се покорява на Бога. През целия процес на освещението ние можем да бъдем безгрешни. Чрез Божията сила, която ние получаваме във времето на оправданието това е възможно.

"Облечени в Божиите доспехи на правдата, ние можем да посрещнем всяко влияние и нашата чистота да остане неопетнена." Св. том 4 556

"Само Христовата правда може да ни даде сила да противодействаме на течението на злото, което залива света." ЦП 175

"Облечени с Христовата правда, ние не ще имаме желание да грешим". РХ 18 март 1890

Може и да вършим грешки, но ще мразим греха, който причини страдания на Божия Син. Не е възможно да гладуваш и жадуваш за правда и в същото време да обичаш греха.

Исус е казал "Духът в действителност е склонен, но плътта е слаба" (Мат. 26:41). Сърцето и духът ни са обърнати, но плътта ни не. Нашият апетит и страсти воюват против духовността ни. Павел говори за тази борба "но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен" (1Кор. 9:27). Нашето тяло е неговите страсти са най-големите ни врагове.

"О къде идват войните и борбите между вас? Не идват ли от вашите страсти, които воюват във вашите членове" (Яков 4:1 кДв).

В тази война ние трябва да използваме всички възможни средства, за да победим. "Защото не се срамувам от благовестието (Христово), понеже е Божия сила за спасение на всекиго който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника, защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: "Праведният чрез вяра ще живее" (Римл. 1:16,17).

Правдата Христова се открива чрез вяра към вяра

"Правдата Христова се открива чрез вяра към вяра, което означава, от нашата настояща вяра към едно по-задълбочено разбиране на онази вяра, която чрез любов очисти душата." РХ 17 септември 1908

След като сме били осветени, когато сме победили нашите лоши навици и грехове, възможно ли е тогава да останем верни без Божията сила? Отговорът е не, Адам бе безгрешен и свят, но въпреки това падна в грях. След като сме победили и достигнали безгрешното и свято състояние на Адам, ние можем да останем верни само чрез Божията сила.

Когато можем да кажем както ап. Павел: "Аз живея, но не аз, а Христос живее в мен, и живота, който сега живея в плътта, живея го чрез вярата в Божия Син, който ме възлюби и даде Себе Си за мен" (Гал. 2:20 кДв) тогава нашето осветение е прието от небето. Павел бе умрял и сега Христос живееше в него. Христос живееше в мислите му. Неговите думи бяха Христовите думи. Неговите дела, бяха онези, които Христос вършеше. Той отразяваше напълно образа на Христос. Той се бе борил и спечелил победата. С помощта на Святия Дух, ние можем да се облечем с другите на Христовата правда и следваме примера на Павел.

Тази одежда на правдата ще ни покрие чрез процеса на осветение. Дори и безгрешни, ние се променяме ежедневно и растем в Христос.